

בבית המשפט העליון בירושלים

בש"פ 11343/03

בפני: כבוד השופטת ד' ביניש

העורר: פליקס טרטוטה

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר לפי סעיף 53 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו-1996 על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר-שבע בתיק ב.ש. 21474/03 מיום 21.12.03 שניתנה על ידי כבוד השופט י' אלון

תאריך הישיבה: ה' בטבת התשס"ד (30.12.2003)

בשם העורר: עו"ד חיים קאזיס

בשם המשיבה: עו"ד שרית טובבין

החלטה

נגד העורר הוגש כתב אישום בבית המשפט המחוזי בבאר-שבע, המייחס לו עבירה של הפרעה לשוטר, עבירה לפי סעיף 275 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: החוק); עבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, עבירה לפי סעיף 332(2) לחוק; ועבירה של נסיון לחבלה בכוונה מחמירה, עבירה לפי סעיף 329(א)(2). על-פי האמור בכתב האישום, ביום 24.11.03 נהג העורר ברכב מסוג דייהטסו אפלאוז בבאר-שבע, ועמו ברכב היה נוסע נוסף. שוטרים שנסעו בג'יפ משטרת מאחוריו הבחינו כי השניים אינם חגורים בחגורות בטיחות, והורו לעורר לעצור, אולם זה לא ציית להוראות השוטרים, והחל נוסע במהירות כאשר הג'יפ המשטרתית דולק בעקבותיו. על-פי הנטען בכתב האישום, המרדף נמשך כ-20 דקות במהלכן נהג העורר בצורה פרועה באופן

שסיכן את כלי הרכב האחרים שעל הכביש, הולכי רגל שהתהלכו באזור ואת השוטרים. בין היתר, סטה העורר מנתיב לנתיב, עלה על אי תנועה שהיה מסומן על הכביש, לא נתן זכות קדימה, נהג בנתיב הנגדי, לא ציית לרמזור אדום, וכן נהג במהירות לעבר שוטר שהורה לו לעצור, על מנת לפגוע בו. השוטר קפץ הצידה ברגע האחרון וכך לא נפגע מן הרכב. העורר עצר את רכבו רק לאחר שאבן שזרק אחד השוטרים לעבר הרכב ניפץ את השמשה הקדמית. בד בבד עם הגשת כתב האישום נגד העורר ביקשה המדינה את מעצרו עד תום ההליכים. בא-כוח העורר הסכים כי ישנן ראיות לכאורה כנגד העורר והמחלוקת נסבה על עילת המעצר והאפשרות של שחרור העורר לחלופה.

בית המשפט המחוזי בבאר-שבע (השופט י' אלון) קיבל את בקשת המדינה, והורה על מעצרו של העורר עד תום ההליכים נגדו. בהחלטת המעצר נקבע כי ההתנהגות הפרועה המיוחסת לעורר, שממנה לא נפגע איש אך בדרך נס, מלמדת על המסוכנות הרבה הנשקפת ממנו לציבור. בית המשפט קמא ציין כי "אותה דהרה בה הדהיר את מכוניתו, סיכנו בעליל חיי העוברים והנוסעים בדרכים בהן נהג המשיב (העורר - B.T.) את רכבו. כשמוסיפים לכך את העובדה שהכל נעשה שעה שהשוטרים דולקים אחריו ותוך נסיונות נשנים לפגוע בשוטרים – מתעצמת אותה מסוכנות הנודעת ממנו". בהתייחס לשאלת שחרור העורר לחלופת מעצר, הוגש לבית המשפט קמא תסקיר מעצר, בו המליץ שירות המבחן לשחרר את העורר בתנאי ערובה, בהם ישוב לעבודתו כנהג בחברת שליחויות בה עבד לפני מעצרו, ולמעצר בית בבית הוריו לאחר שעות העבודה. שירות המבחן ציין כי ישנו חשש כי המשך המעצר יפגע בשיקום ששיקם עצמו העורר מהתנהלות עבריינית ושימוש בסמים בעבר. בית המשפט קמא דחה את חלופת המעצר שהוצעה, שכן לדבריו החלופה נעדרת כל אלמנט של פיקוח או השגחה, ועיקרה הוא חזרתו של העורר לעבודה כנהג. לפיכך קבע בית המשפט קמא, אין בחלופה כדי להגשים את מטרת המעצר בעניינו של העורר.

על החלטה זו הוגש הערר שבפניי. בא-כוח העורר, עו"ד קאזיס, טען כי שגה בית המשפט קמא כאשר קבע שאין לשחרר את העורר לחלופת מעצר, וזאת בניגוד לעמדת שירות המבחן. בא-כוח העורר הדגיש כי העורר הינו צעיר כבן 21 ללא עבר פלילי משמעותי, וכי היה על בית המשפט לתת משקל לעובדה שהעורר עובד בחברת השליחיות למעלה משנה, לשביעות רצונו של מעבידו, אשר אף הביע נכונות להמשיך להעסיק את העורר. כמו כן ביקש בא-כוח העורר כי אם תידחה חלופת המעצר שהוצעה בבית המשפט המחוזי, ישוחרר מרשו למעצר בית מלא.

לאחר ששקלתי את טענות הצדדים, הגעתי למסקנה כי דין הערר להתקבל באופן חלקי, במובן זה שהדיון יוחזר לבית המשפט המחוזי לשם בחינת האפשרות כי העורר ישוחרר למעצר בית מלא, או לחלופה אחרת, אם תוצע כזו, שאינה כוללת נהיגה. אכן, צדק בית המשפט קמא כאשר קבע כי אין בחלופה שהוצגה בפניו כדי להגשים את מטרת המעצר. העבירות בהן מואשם העורר מעידות על מסוכנות רבה דוקא כאשר הוא נוהג, ולפיכך החלופה שהוצעה, במסגרתה אמור העורר לנהוג במשך שעות רבות בכל יום, אינה חלופה הולמת. עם זאת, בהתחשב במכלול הנסיבות, ובהן גילו הצעיר של העורר והעבירות המיוחסות לו, ראוי לבחון את האפשרות לשחררו למעצר בית מלא או לחלופה אחרת שבה ימצא פתרון להעסקתו שלא בנהיגה. לשם כך יש מקום לקבלת תסקיר מעצר נוסף של שירות המבחן.

אשר על כן, הערר מתקבל במובן זה שהדיון יוחזר לבית המשפט המחוזי בבאר-שבע לשם בחינה כאמור של האפשרות לשחרור העורר לחלופת מעצר.

ניתנה היום, י' בטבת התשס"ד (4.1.2004).

ש ו פ ט ת

